

MARITA KORPILINNA

**ELÄINTEN
VANHAINKOTI**

– ELÄIMELLINEN TARINA
LAPSENMIELISILLE

Eläinten vanhainkoti

Omistan tämän tarinan rakkaalle
tyttärelleni, loistavalle kirjoittajalle, joka
kannusti minuakin kirjoittamaan, sekä
rakkaalle miehelleni, joka jaksoi
kuunnella tarinani aihioita ja joka
edesauttoi tämän kirjan julkaisemista.
Haluan tällä tarinalla muistaa myös
edesmennyttä isääni,
toimittajaa ja pilapiirtäjää, joka
rakasti kirjoittaa ja kertoa tarinoita.
Osa niistä oli totta ja osa taas...

Marita Korpilinna
ELÄINTEN VANHAINKOTI

© 2012 Marita Korpilinna

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kuvitus: Noora Tyrmi

Taitto ja kannen suunnittelu: Helena Leivo

ISBN: 978-952-498-848-3

LUKU 1

TASAKÄPÄLÄN UUDEN ELÄMÄN ALKU

Eläinten vanhainkodissa oli tänään kova säpinä. Peräti kolme uutta asukasta oli tullut taloon. Yksi niistä oli Koira Tasakäpä, vanhanajan herrasmieskoira, jolla oli jo hieman harmaantunut kuono ja parta. Sen omistajat olivat vieneet sen Pieneläinklinikalle nukutettavaksi, mutta Koira Tasakäpä oli päässyt salaa livahtamaan klinikalta karkuun läheiseen metsään. Koko yön Koira oli piileskellyt metsässä ja vasta aamun koitteessa uskaltanut lähteä tallustelemaan eteenpäin.

Metsässä ollessaan Koira oli muistellut elämänsä perheessä. Perheeseen oli kuulunut äiti, isä ja kaksi lasta, tyttö ja poika. Koiran lapsuus ja nuoruus olivat kuluneet onnellisissa merkeissä, siitä oli kovasti pidetty ja huolehdittu, eivätkä lapset olleet vetäneet sitä hännästä niin kuin monia

sen kavereita oli vedetty. Päivät Koira oli viettänyt leikkien, syöden ja nukkuen. Vuodet vierivät, lapset kasvoivat ja muuttivat pois kotoa, Koirakin vanheni ja sille tuli kaikenlaista vanhuuden vaivaa. Lisäksi perheen isän ja äidin täytyi työn vuoksi muuttaa ulkomaille, joten Koira oli päätetty armeliaasti nukkuttaa pois, koska sitä ei olisi enää voitu ottaa ulkomaille mukaan.

Lähdettyään metsästä uudestaan liikkeelle Koira muisteli erään naapurikoiran kertoneen, että kaukana, kaukana maalla oli Eläinten vanhainkoti, jossa monet eläimet viettivät mukavan vanhuuden, kunnes siirtyivät eläinten taivaan iloihin luonnollisen poistuman kautta. Eläinten vanhainkodissa ei tarvinnut pelätä nukutuspiikkiä, hoito oli hyvää ja ruokaa sai joka päivä riittävästi. Arvokas vanhuus, se oli Eläinten vanhainkodin motto. Tähän paikkaan Koira oli nyt siis suunnannut kulkunsa. Pitkän matkan kuljettuaan se oli vanhainkodin sitten löytänytkin ja jäänyt ensin kauemmaksi katsomaan isoa rakennusta.

Rakennus oli hieno, keltaiseksi maalattu puutalo. Piha oli oikein kaunis ja hyvin hoidettu. Päärakennuksen lisäksi taloon kuului erilaisia piharakennuksia, aittoja, talli ja liiteri, joku huvimajan tapainenkin kökötti pihalla. Koira oli rohkaissut mielensä ja kävellyt pääovesta sisään ja joutunut samantien keskelle hulinaa.

ASUKKAAT ESITTÄYTYVÄT TOISILLEEN

Pian Koiralle selvisi, että kaksi muutakin uutta asukasta oli juuri tänään tullut vanhainkotiin. Huoneita siivottiin ja kunnostettiin, keittiössä häärittiin. Vanhat asukkaat olivat innoissaan uusista tulokkaista. Ne otettiin iloisesti hälisten vastaan.

– Ja kukas sie sitte olet? kurnutti vanha kalkkuna yllättäen Koiran korvan juuressa.

– Olen Koira Tasakäpälä, tulin juuri, vastasi Koira hieman hämillään kalkkunan tuttavallisuudesta.

– No mie oon Helttasen Kerttu, saa sannoo iha Kepaks vaa. Miekii just tuli. Miul olkii pitkä matka, ko pit iha Karjalast asti tän tulla. Siel meil päi ko ei oikei näit eläinte vanhaikottei pahemmi oo, kurisi Kalkkuna. – Toivotavast mie saan hyvä huonee, eikä hieno näköalakaa ois pahitteeks. Mie taiankii täst mennä pitämää puoliain huoneitte jaos. Tää on joku yhteine ruokailu myöhemmi, jot siel myökii sit vissii nähää.

Kalkkuna viiletti jo kaukana ennen kuin Koira ehti edes vastata. Olipa pyörremyrsky, mietti Koira. Se katseli ympärilleen ja huomasi vanhan vuohen lähestyvän. Vuohen pää roikkui hieman alakuloisesti, mutta silmissä oli hämmästyttävän kirkas ja huumorintajuinen katse. Vuohen kaulassa oleva kello oli jo kulunut ja päästi enää vaimeita kilahduksia, kun vuohi katseli ympärilleen vanha pää heilahtaen hitaasti puolelta toiselle. Vuohen parta oli jo aivan valkoinen ja jalkojen nivelkohdat olivat hieman turvoksissa, sillä lailla kuin vanhoilla joskus on.

– Päivää, minun nimeni on Koira Tasakäpälä. Tulin juuri, Koira esitteli itsensä vuohelle.

– Päivää, päivää, hauska tutustua, vastasi Vuohi. Minäkin tulin tänään. Niin tosiaan, sallikaa minun esittäytyä, olen Pate von Mäkätin. Suokaa anteeksi, jos olen hieman rähjääntyneen näköinen, mutta matka tänne oli todella pitkä. Toivoakseni pääsen piakkoin peseytymään ja einehtimään. Olen sitten virkeämpi.

– Sama täällä. Kylpy tai uinti ei olisi ollenkaan haitaksi, ja nälkäkin alkaa olla, myönsi Koira.

Samassa paikalle pyyhälsi hirmuisen suuri ja lempeän näköinen strutsi esiliina lepattaen. Koira ei ollut koskaan nähnyt moista ilmestystä, olikohan edes kotimaista alkuperää, se huomasi pohtivansa. Strutsi alkoi järjestellä touhukkaasti ruokailua viereisessä salissa, keittiöstä kuului iloinen laulu ja viheltely. Koira ja Vuohi astelivat vaivihkaa katsomaan laulun lähettä. Keittiössä hääräsi vilkas ryhmä, johon kuului kuusi nuorta, reipasta rottaa. Pienet kokkihatut päässään ja esiliinat edessään ne vilistivät sinne tänne ruuanlaittopuuhissaan. Rotat ja hiirethän ovat tunnetusti keittiön ystäviä, joten kokkailu sopi varmaan siksi niille erityisen hyvin. Vikkeläs-

ti näytti homma käyvän, tuumi Koira, oikein hyvä että keittiöhenkilökunta on nuorta ja nopeaa. Olisihan se tosi noloa kuolla vanhainkodissa nälkään. Ihmisten vanhainkodissa sekin kuulemma oli mahdollista, ajatteli Koira ja sitä puistatti hieman. Samassa Strutsi huuteli vanhuksia syömään.

– Eilen ei ollut laktoositonta maitoa, valitti vanha ja lihava, hieman laiskan näköinen kissa vetelästi. - Minä en pysty juomaan tavallista maitoa.

– No no, herra Kornelius, eilen ei maidon toimittaja päässyt tulemaan, siksi sitä ei ollut, lepytteli Strutsi. - Kyllä silloin tällöin voi juoda vettäkin, ei siihen kuole.

– Tässä talossa jokainen kuolee ennemmin tai myöhemmin, jupisi Kissa hiljaa itsekseen. - Tämä on eläinten hautuumaan esikartano...

– Minä kuulen kyllä, mitä herra Kornelius siellä juputtaa, sanoi Strutsi napakasti. - Ei pidä lietsoa kielteistä ilmapiiriä. Tänään on oikeata maitoa, herra Kornelius voi olla tyytyväinen.

– No ollaan, ollaan, sanoi Kissakin jo sovinnollisemmin.

ENSIMMÄINEN EHTOOLLINEN

Asukkaat alkoivat kokoontua ruokapöytään, ja Koiralla oli mahdollisuus tarkkailla hieman paremmin kanssa-asukkejaan. Heidät uudet, Koira, Vuohi ja Kalkkuna, oli laitettu sokin sokin vanhojen asukkaiden joukkoon istumaan. Koira olisi mielellään mennyt Vuohen viereen istumaan, mutta kävi se näinkin. Pöydän päässä istui itseoikeutetusti emäntä Strutsi. Se pyysi asukkaita hiljentymään ruokarukoukseen. Aika uskonnollinen noin linnuksi, tuumi Koira, mutta pani kuitenkin kypälänsä ristiin.

Ruokarukouksen jälkeen eläimet kävivät ruoan kimppuun. Pöydässä oli jos minkälaista herkkua. Oli luita, lihaa, maitoa, siemeniä, ruohoa, kalaa, salaattia ja kaikkea. Koira vilkaisu pöydän toiseen päähän ja oli lentää selälleen. Siellä istui niin vanhan näköinen kilpikonna, että kukaan ei varmaan ikinä ollut niin vanhaa otusta nähnyt. Koira katsoi sitä suunnattoman kun-

nioituksen vallassa. Kilpikonna oli hirvittävän ryppyinen, aivan kuin paperi olisi rutistettu palloksi ja sitten yritetty suoristaa uudelleen. Samassa Kilpikonna puhkesi puhumaan. Ääni oli kuin ikivanhan saranan.

– Vai on tänne tullut uusia asukkaita. No se on hyvä se. Kuukausi sitten pari tyyppiä heitti veivinsä, uusia tulokkaita on kaivattukin. Ette varmaan arvaa, minkä ikäinen olen. Ettepä tietenkään. Olen ainakin kaksisataa vuotta vanha. Tulin kaukaa, en enää itsekään muista, mistä tulin, kun siitä on niin tuhottomasti aikaa. Ja voi olla, että jään vielä pitkäksi aikaa tänne, kun teistä kaikista aika jättää. Hähhäh! Oli minulla joskus mieskin, mutta se jäi kalastajan verkkoon merellä joskus jo avioliiton alkumetreillä. Voi, miten kaipaankaan merta! Onhan täällä onneksi kuitenkin järvi lähellä, voin pulahtaa siihen pahimman ikävän vaivatessa.

Kilpikonna sai niin pahan yskänkohtauksen, että Vuohi, joka oli pantu Kilpikonnin naapuriksi, joutui takomaan sen kilpeä kaikin voimin ennen kuin yskänpuuska laantui. Kilpikonna katsoi parhaimmaksi keskittyä syömiseen.

Koiralla oli nyt tilaisuus katsella, keitä muita pöydässä istui. Kilpikonnin oikealla puolella istui hevosvanhus, joka oli, niin kuin kaikki muutkin eläimet täällä, jo parhaat päivänsä nähnyt. Sen harja oli harva ja harmaa, ja hampaita taisi olla vähän, koska se söi mässyttämällä. Silmätkin olivat hie-man sameat, mutta kuulo tuntui olevan vielä mainio. Se osasi nimittäin hirnahdella oikeissa kohdissa, jos joku sanoi jotain hauskaa. Kohta hevonen esittelikin itsensä uusille asukeille.

– Päivää vaan teille uusille, nimeni on Ruuna Pattijalka. Aikoinani olin kuuluisa tähtijuoksija, tosin silloin nimeni oli Vahvajalka. Ei uskoisi, kun nyt katsoo näitä pattipolvia. Vaihdoinkin nimeni sittemmin sopivammaksi. Sain nuorena juoksukilpailuista palkintojakin niin paljon, ettei isäntäni enää jaksanut pitää niistä lukua. Eivät ne mahtuneet enää kaappeihin, osan isäntäväki lahjoitti Nuorten Hevosten Kilpajuoksusäätiölle. Kävin oikein ulkomaillakin kilpailemassa. En kyllä tykännyt niistä ulkomaan matkoista. Siellä isännät antoivat kaikenlaisia epämääräisiä lääkkeitä ja aineita hevosilleen, jotta ne olisivat juosseet nopeammin. Mutta vanhuus se tulee pollellekin, ja eräänä päivänä isäntä päätti, tosin kyynel

silmässä, viedä minut makkaratehtaalle. Eihän se olisi niin halunnut tehdä, mutta se oli sen verran hentomielinen mies, ettei saanut ammutuksi kuulaa kallooni. Karkasin ennen teurastamoja ja nyt vietän täällä Eläinten vanhainkodissa vanhuudenpäiviäni.

Pitkään puhuminen oli väsyttänyt Hevosen niin, että sen silmät painuivat umpeen ja pää painui hitaasti ruokalautaselle. Kukaan ei kiinnittänyt asiaan sen suurempaa huomiota. Koira päätteli, ettei se ollut ensimmäinen kerta. Ja totta tosiaan, hetken torkahdettuaan Hevonen jatkoi virkistyneenä syömistään.

KARJALAISKALKKUNA TARINOI

Siinä niitä siis oli eläinvanhuksia, Koira, Kissa, Vuohi, Kilpikonna, Hevonen ja Kalkkuna sekä emäntä Strutsi, joka ei ollut vielä kovin vanha. Rottakokit kaiketi söivät keittiössä omassa nuoressa porukassaan, koska heitä ei ruokasalissa näkynyt. Kalkkuna oli ollut hiljaa ruokailun ajan, ja kun Koira katseli tarkemmin, se näki kyyneleitä Kepa Helttasen vanhoissa ryppyissä silmissä. Koira, vanha herrasmies, uskaltautui kysymään, mikä Kalkkunaa vaivasi.

– Anteeks nyt, mut ko mie en voi sil mittää, et miul ain välil tullee nii ikävä sinne kotpuolee. Mie jouvuin evakkoon aikoinaa, ja sin jäi kaik miul kal lis. Äkkii vaa pit jottai mukkaasa haalia ja lähtee pois, ko tul sota ja vihol lin. Siin o jottai nii haikiaa, ko tietää ettei enää ikinä sin kotiseuvul takasi pääse.

Koira tarjosi lautasliinan Kalkkunalle, joka pyyhkäisi silmänsä.

– No mut mitäs mie täs nyt vouhota, hyvähä tääl varmaa on olla, on ikä tovereit ja kaikkee. Ja oha tääl varmaa paljokii tekemist, saa kuttoo ja neu loo ja heitellä herne pussii. Kai tääl jottai vanhuste voimistelutuntei pide tää?

– Mitä hemmetin herne pussin heittoa? narahti Kilpikonna.

Tämä on humoristinen tarina reippaista eläinvanhuksista, jotka eivät jää ihmettelemään kohdatessaan vastoinkäymisiä, vaan toimivat. Ja koska vakaviakaan asioita ei elämässä voi välttää, niin myös tässä tarinassa elämän ja kuoleman kysymykset ovat läsnä.

Eläinten vanhainkodissa ja sen ulkopuolella sattuu ja tapahtuu kaikenlaista. Siitä pitävät huolen sekä vanhukset itse että muuan kammottava korppikotka kätyrihaukkoineen.

Eläinvanhukset käyvät raveissa, perustavat bändin, rakastuvat, suuttuvat ja leppyvät. Mitenkä vain, mutta kaveria ei jätetä. Muistutammeko me ihmiset näitä eläimiä vai he meitä?

Arkipäiväisten kommellusten lisäksi vanhukset joutuvat taistelemaan vanhainkodin säilymisestä. Kuinka mahtaa käydä? Menetetäänkö vanhainkoti, vai pitääkö vanhusten rintama?

Saanko esitellä, seurassanne on mm. herrasmieskoira, aatelinen vuohi, strutsi, ikivanha kilpikonna, karhu, tähtijuoksijaruuna, karjalaiskalkkuna, kissa, ravintoloitsijasimpanssi ja muita tarinaan kuuluvia omaleimaisia otuksia.

"Ratkiriemukas ja eläimenmyönteinen tarina!"
- Juha Sorjonen, kotikriitikko -

